

1. Valahol az Északi-sarkon

Kora reggel volt. A Föld legészakibb pontján a hófehér táj apránként ébredezni kezdett álmából.

Pliccs-placcs! Egy kis fóka fejest ugrott a tengerbe, nagyokat csobbantott farokúszójával a hideg vízben, így a testvérei, akik még javában szunyókáltak egy jégtáblán, csuromvizesek lettek.

Kicsivel távolabb egy jegesmedvemama nyújtózkodott, kirázta az álmat vastag bundájából, és akkorát ásított, hogy kicsinyei egyből felébredtek.

Még egy picit távolabb, egy fagyos és jeges hegyvonulat által körülölelt földdarabon elkezdett szállingózni a hó. Egy kíváncsi sarkiróka-kölyök kikukucskált az odúból, s mielőtt anyja megláthatta volna, kisurrant, hogy új kalandot keressen. Egy havasi nyúl éhesen szippantott a friss, jeges

levegőbe, egy hörcsögcsalád pedig szépen felsorakozott, hogy vidám füttyszóval köszöntse az új napot.

A hajnali derengésben úgy csillogtak a hókristályok a bokrokon és tűleveleken, mintha a legutolsó álomszuszéket is fel akarnák ébreszteni fényükkel. Végül a rénszarvascsorda legfiatalabb tagjai is kinyújtóztak, és ásítózva indultak némi harapnivaló után. Patáikkal és orrukkal álmosan kapargatták a havat, és elrágcsálták mohából és zuzmóból álló reggelijüket.

– El az útból, most én jövök! – törte meg egy hangos, vidám hang a békés csendet.

Nyolc rénszarvasgyerek emelte fel egyszerre a fejét. Egy sötétbarna, kócos fej bukkant fel a mellettük lévő havas lejtő tetején. A következő pillanatban egy barna-fehér foltos golyó száguldott felénk a jeges hóban jégporfelhőbe bugyolálva.

– Juhúúúúúú!

– Vigyázat, fedezékbe! – kiáltott Finn, az egyik rénszarvasfiú, és társaival együtt egy hókupac mögé ugrott.

– Fékezz, Csengettyű! – visított Lina, Finn ikertestvére, de ezzel már elkésett, a pálya ugyanis túlságosan csúszós volt.

Zsupsz! Valaki teljes sebességgel landolt a hókupac közepén. Két barna fül és négy barna-fehér patás láb látszott csak ki belőle. A rénszarvasgyerekeket jókora adag hó lepte be, amit nevetve ráztak le agancsaikról. Mostanra tényleg mindannyian ébren voltak.

– Jó reggelt! – hallatszott tompán a kupacból, ahonnan hamarosan egy szimatoló orr bukkant elő. – Hagyatok nekem is egy kis reggelit?

Egy barna szempár pillantott huncutul körbe, és úgy pislogott, hogy az olvadt hó lecsorgott a hosszú szempilákról.

Finn óvatos lépést tett a furcsa jelenség felé.

– Hé, barátocskám! Úgy nézel ki, mint a lavinaszörny

a tegnapi esti meséből! – állapította meg vigyorogva.

– Egyébként tök izgalmas volt! Elmeséled ma a folytatást?

– Naná! – jött a válasz.

Lina cuppanós puszit nyomott a havas orroccka hegyére.

– Jaj, Csengettyű! Ugyan te vagy a legkétbalkezesebb rénszarvas, akit az Északi-sark valaha látott, de egyben a legmókásabb is – mesélésben pedig a legjobb!

Nevetve segítettek a rénszarvasgyerekek testvérüknek és játszópajtásuknak kiszabadulni a hó fogságából. Eközben észre sem vették, hogy valaki figyeli őket.